

Завтра, 8-го марта, в роковани смерті проф.

Володимира Антоновича

буде відправлено похиту в Софійському соборі о 1 год. дня. 2-702-1

ТЕАТР б. Т-ва ГРАМОТНОСТИ.

Дирекція М. Садовського.

У неділю, 8-го марта, буде виставляти: **Запорожець за Дунаєм**, опера в 3 д. Гу-ського. Вечером, при уч. Ш. **Лиха искра поле спалить, сама счезне** опер. траг. на 5 і 6 одм. Карпенка-Карого. В. **Суєта** у 4'ятин понед., 9-го марта, по загальнодоступн. цін. в. 6.— У 13-го, в бенефіс **М. Заньковецької**, в 2-й раз— **Маруся Богуславка**, іст. др. на 5 і 6 одм. вист. буде в 1-й раз— **Маруся Богуславка**, Старського. Ка-са буде одчинена з п'ятниці, 6-го марта. Початок вист. ран. о 1 г. д. веч. о 8 г. Канальмейстер Густав Елінен. м.—387 Відповідальний режисер М. Садовський.

Городський театр.

Дирекція О. В. БРИГІНА.

На 5-му і 6-му тижні Великого посту відбуються **гастролі**: відом. арт. (коларат. сопрано) **В. В. ЛЮЦЕ**, арт. імперат. театр. **А. П. БОНАЧИЧА** (драматич. тенор) і арт. імпер. театра **Г. А. БАНЛАНОВА** (баритон). Репертуар: в нед., 8-го марта, два спектак.: ранк. по загальнодоступн. цін. **СКАЗКА О ЦАРЬ БАЛТАНЬ**, Вер. уч. д-ка Воро-вель, Лугинська, Петровська, Чаплина, Деліна, д. і Селівія, Зельвський, Тіхонов, Вуков-ський, Летичевський, Дієненко, Ковалевський, Рабінзон. Поч. о 12 1/2 г. д. Веч. по бенефісній ціні **гастроль В. В. ЛЮЦЕ—СКАЗКИ ГОФМАНА**. Партії: Антовіл, Джульєти і Олімпій вів. **В. В. Люце**. Партія Гофмана—Ф. Г. Оршківчяч. Вер. уч.: д-ки Люце, Ратні-рова, Деліна, Лімберг, д. д. Оршківчяч, Браїлів, Андреев, Тіхонов, Вуковський, Летичев-ський, Дієненко, Ковалевський, Рабінзон. Поч. о 7 1/2 г. в. 9-го, **остання гастроль В. В. ЛЮЦЕ—ЛАКМІЗ**. Лакміз—В. В. Люце. 10-го, в 5-й раз з нов. обстан.—**ВАЛКІ-РІД** (Перший день „Кольца Небулунгоє“). Зигмунд—Оршківчяч. 11-го, **перша гастроль Г. А. БАНЛАНОВА—ДЕМОЇТ**. Демон—Г. А. Банланов. 13-го, **перша гастроль А. П. БОНАЧИЧА—ПІКОВАЯ ДАША**. Герміна—А. П. Боначич. 14-го, в 6-й раз **„ВАЛКІРІЯ“**. Зигмунд—Ф. Г. Оршківчяч. 15-го, 2-га гастроль **А. П. БОНАЧИЧА—КАРМЕНЬ**. Дон-Хозе—А. П. Боначич. 16-го, 2-га гастроль **Г. А. БАНЛАНОВА—РИГОЛЕТТО**. Ріголетто—Г. А. Банланов. 17-го, 3-тя гастроль **А. П. БОНАЧИЧА—НЕРОВЬ**. Нерон—А. П. Боначич. 18-го, 3-тя гастроль **Г. А. БАНЛАНОВА—ЕВГЕНІЙ ОБВІГНЬ**. Євгеній—Г. А. Банланов, Леськівчяч—Ф. Г. Оршківчяч. 19-го, 4-та гастроль **А. П. БОНАЧИЧА—ДУБРОВСКИЙ**. Дубровський—А. П. Боначич. 20-го, буде оголошено окремо. Вистаи на всі оголошені спектаклі продаються з 10-ти г. ранку в касі театра.

Перше взаємне товариство Страхування життя

Взаємність товариства забезпечує найменші вкладки і найбільш корисні умови страхування. **Страхування загальноприсутнє**. Приймається страхування капіталу од 100 карб. і виплачують премії щомісяця.
 Записування в дієсні члени товариства з метою забезпечити сем'ю, себе на старість і капіталу для дітей—приймається в **Управлінні Київського округу товариства**.
 Прорізна № 12, телефон. 1898. гд.—643-10

ЗУБНА ЛІКАРНЯ

Бр. ТЕТЕЛЬБАУМ, Прорізна, 24.
 Прайм. лікарі-спеціал. од 9—9. Плата по таксі. гд—409—64

Перед судом власної совісті.

Пам'яті Вол. Б. Антоновича.

Завтра минає рік, як на вічний спокій зашлющив очі пам'ятний в новій історії України Вол. Антонович. Діяльність небіжчика, його заслуги в історії українського відродження і сама особа його оставили такий великий слід на Україні, що не можна поминути мовчки того дня, зваженого од цього часу на довгі роки з іменням небіжчика.

Вихований в шляхетських традиціях, серед ворожих народів обставин, молодий Антонович раптом і круто поривав з усім, що мало варту в його житті, і йде до народу і народності, які тільки позвали прокляти до свідомого життя під впливом мугучої поезії мужика-поета, що тоді вже доходив кінця своєму скорбному шляху. Що ж повернуло так несподівано молодого шляхтича на цю стежку, що дало йому сили кинути гордий виклик у лице ворогові панству? Кришталю-прозору відповідь дав сам Антонович у своїй не раз уже цитованій класично-гарній „Сповіді“ на сторінках „Основи“.

„Я побачив,—писав він там,—що поляни-шляхтичі, які живуть у південно-руському краї, мають перед судом власної совісті дві вихідні точки: або полюбити народ, серед якого вони живуть, перенятись його інтересами, вернуться до народності, яку колись діли їхні покнявали, й невпинно працює заслужити все те добро, що заповиди вони народів... або, як по моральній скалці для цього не стане, перейти в землю польську, де живе польський народ, щоб своєю особою не додавати ще одного дармода, щоб нарешті перед самим собою звольнитись од тяжкого докору, що й я теж колонист, теж планатор, що і я попереду чи безпосередно (це, правда, однаково) заїдаю чужу працю, вступаю стежку до розвитку

народов, до якого в хату я заліз непроханий“.

Таку альтернативу поставив Антонович „перед судом власної совісті“. І чиста ота совість підказала йому, що робити: „певна річ, я звязався на перше“—кінчав Антонович оте знамените місце в своїй „Сповіді“. Зв'язався і пішов тернистим шляхом українського діяча, і йшов ним аж до самої смерті своєї.

Вчинок героїчний, вчинок повний сили і рішучости, а надто як це важити ті обставни громадські й політичні, серед яких він вивірив. Падають хайдани кріпацтва і болочує б'ють саме той стан, до якого належав ролом і вихованням Антонович. В повітрі чуно вже перші громи повстання за відбудування шляхетської отчизни, що незабаром розко-ється і на Україні. На роздоріжжі між минулим і майбутнім стояв тоді Антонович: до минулого тягли його інтереси того стану, до якого він належав; до майбутнього—надія на відродження шляхетської держави, блискучої і славетної. І він не пішов ні в той, ні в другий бік: він ставив інтереси його не підкупити, ні блискучі надії на шляхетську державу не привабили. Антонович вибрав третій шлях—сірий і неомітний тоді, акайданий камінням, але цей шлях привів його до невимірної слави. З'єднавши свою долю з долею народу українського, Антонович і перед судом власної совісті, і перед судом історії показав так багато моральної сили і чуйности, і чистоти, що з певним правом зайняв постать у перших лавах серед діячів молодого народу.

„Перед судом власної совісті“—оте зміст життя нашого славного небіжчика. Суд власної совісті, суд щирий і нешуканий, допоміг йому, що „в дитячстві мав усі звички панів і довго подіяв усі кастові й національні забобони“, вийти з того зачарованого кола на широке, яоне й чисте повітря народної праці. Інтереси народу були тією вагою, що переважила перед судом совісті все інше, і ці інтереси поклав Антонович за підвалину своєї майбутньої праці, праці на ціле життя вже. З

цього погляду характерно вже й те, як він ставив питання перед судом власної совісті: або працой для народу тут, на Україні,—взначит для народу українського; або вернешь до народу польського і там, на польському як туди грати, працой теж для иншого народу. І в тому, і в другому разі все-таки **народ** стоїть для його найпершою умовою, праця на народній ниві—найпершою повинністю. Глибокий демократ, він і серцем чув, і розумом зрозумів, що в народі, в трудящих масах—увесь грунт для життя і діяльности людини, який чутлива совість не дає спати, спати і спати на волі! Свіши паразитом і дармодію на шлю народів. І мизну долю народу, трудящих мас, до яких пристав він на освітній своєму світовому житті, він досліджував своїх історичних працях, висвітлював їх з погляду інтересів народу як такі, і цим поклав міст між його мислимим та майбутнім.

Згодом по всій Росії дужою хвилею пройде надзвичайно ажскарий і чудово гарний рух, який зробили ті, кою Михайлівський охрестив „казо-щимсь дворянським“. Вони теж поставили питання свого життя перед судом власної совісті і той суд теж „отхъ ликующих, правдою болтающих, обгабарюющих руки зъ крови“ привів їх до „умирающихъ за великое дѣло любви“. Антонович з товаришами попередив той рух; „казо-щиясь дворяне“ в їх особах народилися тут, на українському грунті, перше і краще та реальніше зрозуміли, чого треба народоді і як допомогти йому, щоб він став на власній ноги. Невблагаяна дійсність російська на них перших і націлила свої громи й на довгий час загальмувала розвиток народної сили. Загальмувала—не більше, бо праця життя Антоновича й товаришів його таки не пропала даремно і дала вже і ще довог даватиме добрий урожай. Даватиме навіть у тій спеціальній сфері, яка належить до круга ідей, що характеризуються словами „казо-щиясь дворяне“. В Антоновичі вони знаходять і знаходитимуть найкращий зразок того, як треба ставити насущні питання перед судом власної совісті і як їх розв'язувати не за дла егоїстичних інтересів, а для добра широких мас народних.

Сергій Ефремов.

З'їзд української соціально-демократичної партії.

(Од власного кореспондента).

Львів, 3 марта.

Вчора скінчився тут з'їзд української соціально-демократичної партії Галичини й Буковини, який тягнувся два дні, деб-то 1 і 2 його місяця. Рашіше ніж перейду до самого з'їзду, скажу дещо про саму партію.

Перший звязок української соціально-демократичної партії в Галичині треба віднести до початку 1897 р. Тоді то деякі члени української радикальної партії (Франко, Павлик, д-р Євген Левцичкий, и ін.) вкупі д. Миколою Ганкевичем, який працював тоді в польській соціально-демократичній партії, заложили першу українську соціально-демократичну організацію, якої метою вважали сповняти задачі між городським українським робочим людом, які по селах сповнила радикальна партія, себто працювати в дуці соціалістичної програми. Разом з тим д. Микола Ганкевич почав видавати українську соціально-демократичну газету „Робіт-ник“, яку з огляду на те, що багато українського робочого люду по городах, звичинив у польській школі, не зміє по українському читати, друковано латинськими буквами. Та отся організація швидко роспалася, а газета також припинилася.

Тимчасом в українській радикальній партії почали радитись про те, чи не вступити-б їй в загально-австрійську соціально-демократичну організацію. Весною 1899 р. ця справа закінчилася так, що партія рішила й на далі зберігати свою самостійність. Тоді деякі члени партії (між инними тодішній радикальний посол до парламенту д-р Роман Яросевич і теле-рпінні українські соціально-демократичні послы Вітків і Остапчук) вступили з неї і разом з д. Миколою Ганкевичем та ще деким заложили українську соціально-демократичну партію, яка враз-же вступила як автономна національна група до загально-австрійської соціально-демократич-